

Nádasi Krisztina
SZINTE PARTNER

- Ő szakított. Miért? - kérdezte Dóri Vaníliát, noha már tudta a választ. Barátnője, aki vele szemben ült a kávézóban, mindig foggalkörömmel ragaszkodott az új fiújához, aztán mindig lapátra tették, ha képbe került egy készségesebb lány.

- Összejött a főnöknőjével, és hát ez fontos a karrierje szempontjából. És hidd el, Dóri...

- Hogy te megérted? - fejezte be Dóri éles hangon.

Vanília tekintete ijedten rebbent rá.

Dóri nagyot sóhajtott.

- Úgy szeretném, Vani, ha egyszer, csak egyetlenegyszer nem lennél ilyen pokolian megértő - dűnnyögte. Nem folytatta, mert már százszor elmondta a véleményét százféleképpen.

A pincérlány lépett hozzájuk, hozott két pohár vizet.

- Még egy sütit esetleg? A minyon akciós.

Dóri rámosolygott.

- Köszönjük, én viszek haza kettőt. Elcsomagolja?

A lány bólintott, és otthagya őket.

Vanília szólalt meg.

- Ha hisztiztem volna, az szerinted visszahozza Ádámot?

- Nem, de az önbecsülésednek jól tett volna.

- Az önbecsülésednek éppen az tesz jól, ha emelt fejjel kivonulok a szobából, amíg ő összepakolja a cuccait.

- Jó, oké, persze, nem is arra gondoltam, hanem hogy ha jól kiordítod magad, és elmondod neki, milyen szemét alak, akkor egy csomó feszültség kijön belőled.

- De Ádám egyáltalán nem szemét alak. Főzött nekem, nyaralásra vitt...

- Igen, és a születésnapodra bűvárszemüveget vett.

- De ha egyszer Tunéziába mentünk bűvárkodni?

- Aha, és ki is fizette azt az utat?

- Dóri, ne csináld már, én fizettem a szállást, ő hozta a repjegyet.

- Nyerte a repjegyet.

Vanília nagyot sóhajtott.

- Józsi mikor nyert utoljára repjegyet? - kérdezte.

Dóri a szemöldökét ráncolva nyúlt a pohara után. Nagy kortyokban ivott, megköszörülte a torkát, és csak utána válaszolt.

- Józsi nem vesz részt nyereményjátékokban. Szülinapomra azt a könyvet vette meg nekem, ami alá az Instán odakommenteltem, hogy idén ennek a megjelenését várom a legjobban. Józsi otthon ül éppen, és az anyámat szórakoztatja, aki váratlanul beállított hozzánk azzal, hogy Pesten van dolga.

Vanília is a vizespohara után nyúlt. Ő is fel tudott volna hozni rengeteg alkalmat, amikor Ádám vagy Robi vagy Vajk vagy bárki más kedves volt vele, de semmi értelme nem volt ennek az ovis összehasonlítgatásnak.

Dóri közben forgatta a fejében a szavakat. Hogyan is lehet eldönteni, egy férfi megbízható-e vagy sem? Józsi sem mintapasas. Eleve nem néz ki fele olyan jól sem, mint Vanília fiúi. Folyton széthagyja a használt zoknijait a lakásban, és a körmét rendre az ebédlőasztalon vágja, a tányér mellett. A céges bulikon annyira leissza magát, hogy amikor hazaér, menetrendszerűen kidobja a taccsot az előszobában, ha Dóri vödröt készít a cipősszekrény mellé, akkor sem talál bele. Vanília pasijai soha nem csináltak semmi ilyesmit. Nettek voltak és fessek. Még ha egy időre Vaníliahoz költöztek sem derült ki róluk semmi undorító, legföljebb a szexben volt furcsa ízlésük. Mint mondjuk az a pasas, aki azt kérte Vaniliától, szurkálja a...

Dóri összerázkódott az emléktől.

A pincérlány letette az asztalukra a helyes kis selyempapírcsomagot.

- Majd a pultnál tudnak fizetni. Szép napot!

- Ez az - kiáltott fel Dóri. - Vani, legközelebb csak azzal kezdj bármi komolyat, aki ha találkoztok, megkérdezi, milyen napod volt.

Vanília értetlenül nézett Dórirra.

- Hogy milyen napom volt?

Dóri vigyorogva bólogatott.

- És utána meg is hallgat.

Vanília elgondolkodott. Nem emlékezett rá, hogy bármelyik fiúja is megtette volna ezt, és a lány szeretett kísérletezgetni. Rábólintott. - De csak akkor, ha most hazamész, és Józsi megkérdezi, milyen napod volt.

Dóri oldalra biccentette a fejét.

- Józsi azt fogja megkérdezni, na, milyen volt?
- Így, szó szerint?
- Felveszem videóra.

Elbúcsúztak.

Vanília szomorúan indult haza a belvárosi kis lakásába. Már a gondolat is bántotta, hogy nem várja otthon senki. Imádta, amikor Ádámot meglepetésszerűen otthon találta, a férfi havonta legalább egyszer hangulatvilágítással, megterített asztallal, vörös rózsákkal fogadta. Vanília gyalog lépkedett a körúton, hogy ezzel is elodázza a megérkezést. Útközben megkapta Dóri videóját, és amikor meghallotta, Józsi milyen együttérző hangon kérdezi, *na, milyen volt*, elsírta magát.

Az arcát törölgetve lépett a kapualjba. A kaputelefonnal szemközti sarokban hajléktalan férfi ült. Vanília felismerte, többször is aludt már a gangos ház széles küszöbén. Alaposan megnézte. Szakállas volt ugyan, de nem öreg. Inkább csak csalódott. Vaníliának hirtelen fontos lett, hogy megtudja, miért van az utcán. Ahelyett hogy beütötte volna a kapukódot, a férfihoz fordult.

- Jó estét kívánok - mondta neki. - Hogy van?

A férfi a lányra emelte a tekintetét. Irizáló zöld szempár nézett Vaníliára.

- Jól, köszönöm. Szép volt ma az idő, és az egyik lakótól kaptam egy finom szendvicset. És maga? Milyen napja volt?

ELLENSÉGEK

Nem akart itt lenni, de nem volt választása. Hátat fordított volna a tanyának és visszaült volna a kocsira, de az nem oldott volna meg semmit. Meg különben is, mögötte a szomszéd már felfigyelt rá, közeledett a háztól a kapu felé, nem ácsoroghatott itt tovább.

Magdolna lenyomta a kilincset, a nehéz fémajtó engedett, nem volt bezárva. A nő elborzadva engedte el, undorodott a lepattogzó barna festék alól kibúvó zöld ívektől, ráadásul látszott rajta, hogy alatta

oxidálódott a fém, hogy vagy tízszer lett már átmázolva, csak épp a lecsiszolásával nem törődött soha senki.

Kutyaugatást hallott; Magdolna csak remélte, hogy az állat ki van kötve. Az udvar sara megszikkadt ugyan, de a kutya tönkretette volna Magdolna új, cinóbervörös posztókabátját, ha felugrik rá. A nő óvatosan tipegett a lépőköveken a nyári konyha felé. Meg sem lepődött, hogy a lombjuk vesztett diófák alatt nyugalomban elhaladhat, senki nem figyel fel a közeledtére. Világéletében pontosan ennyit gondolt Mariskáról.

Zsírzsag csapta meg az orrát, aztán a lángosé. Na, igen, ezeknél ez dívik.

Nem akart kopogni a nyári konyha kopott mentazöld ajtaján, de a neveltetése nem engedte, hogy udvariatlan legyen, hát megtette. Benyitott, és pontosan azt a képet látta maga előtt, amit elképzelt: Mariska ott ült a viaszkosvászonral leterített asztal mellett, ujjja zsírtól fénylett, mellette János, a bátyja, két pofája tele, másik oldalán Gyurika, egész kis képe, angyalian böngyörődő szőke hajacskája maszatos a tegnapi kosztól; Mariska és János anyja, Mama meg a sparuhelt mellett áll, és süti a következő lángost.

János felpattant, összecsapta a bokáját, de tele volt a szája, megszólalni nem tudott, csak megdöntötte felsőtestét. Mama tiszteletlenül bólintott. Mariska letette a falatot a tányérra. Magdolna meglepődött, hogy tányéért használnak.

János végre szóhoz jutott. Meglett parasztleány volt, harminc lehetett, mint Magdolna, karja erős, bajsza tömött.

- Miben lehetünk a nagysasszony szolgálatjára - mondta.
- Szeretnék Mariskával négyszemközt beszélni.

A fiatalasszony szeme villant. Még mindig ült. Száját összeszorította.

- Menjetez Magdolna kisasszonnyal a tisztaszobába - szólt neki oda Mama.

- Köszönöm, Mama, de mi már mindent elmondtunk egymásnak a kisasszonnyal - válaszolt a lány, büszkén felvetve fejét. Magdolna szíve összefacsarodott. Mariska vonásai, mint Vénuszé. Neki kellett volna ilyen szépnek születnie.

Mama kiemelte a lángost a zsírból, félrehúzta a piros lábást, és intett Gyurikának. Jánossal együtt kimentek az ajtón, a férfi még meghajolt Magdolna előtt kifelé menet.

A nyári konyhában csend uralkodott. Magdolna belátta, hogy a lány nem fog sem megmozdulni, sem megszólalni. Közelebb lépett a konyhaasztalhoz, megvizsgálta a Mariskával szembeni széket, majd kihúzta és leült rá.

Mariska erre felpattant, kezét kötényébe törölte.

- Már eleget sértegetett - sziszegte.

Magdolna higgadtan válaszolt.

- Nem azért jöttem, hogy magáról beszéljünk.

- Nem én voltam.

- Nem érdekel.

Mariska hátrahőkölt.

- Akkor miért jött?

- Rosszabbra fordult az állapota.

Mariska a hír hallatán visszaült az asztalhoz, kezét ölében összekulcsolta. Magdolna riadalmat látott a szemében, és ez meglazította a mellkasát szorító bilincset. Folytatta.

- Mióta... maga... elment, már az egészségügyi sétáját sem hajlandó megtenni. Móric ügyel-bajjal felöltözteti, de aztán a székében ül egész nap, és annyit eszik csak, mint egy madár. Nem hagyja, hogy felolvassak neki.

Mariska kihúzta magát.

- Az Anyegint se?

Magdolna megrázta a fejét.

- Kérem - suttogta -, jöjjön vissza. Én bocsánatot kérek, én mindent visszavonok, amit a fejéhez vágtam, csak jöjjön vissza Gyurikával.

- Valóban mindent visszaszív? - kérdezte Mariska nyilvánvaló éllel.

- Mégsem vagyok az a cafrika ribanc?

Magdolna nagy levegőt vett, hogy ne vágjon vissza a lánynak. Egy hete tudta már, hogy az apja egészsége mindennél fontosabb, egy hete eldöntötte, hogy megalázkodik ez előtt a cseléd előtt, nem ronthatta el az utolsó pillanatban.

Mariska dühödten köpte a szavakat.

- Elhiszi, hogy nem én kezdtem, hogy nem rajtam múlt? Elhiszi, hogy... - a lány hangja megcsuklott -, szeretem?

Magdolna zsebkendőt vett elő a táskájából.

- Mennyi idő, míg Gyurikával összekészülnek? Kint vár a kocsis - mondta.

- Sietek - válaszolta Mariska, azzal már ugrott is fel, s egyedül hagyta Magdolnát a nyári konyhában.

A nő hitetlenkedve ült az üres helyiségben. Előtte ott hevert egy érintetlen lángos. Előrehajolt, hogy szemrevételezze, és az átható zsírszag ellenére hirtelen megkívánta, jobban akarta, mint bármi más az életében. Már nyúlt volna utána, amikor nyikordult mögötte az ajtó. Összerezszent János hangjára.

- Magdolna kisasszony, tehetünk a nagyságáért valamit?

A nő megfordult, szemügyre vette a férfit, majd megrázta a fejét.

- Nem, köszönöm, János. Semmit.

Foszlányok II., 2023
(70 x 70 cm, vászon, vegyes technika)